

Že se v letadle netelefonuje, jsme si pověděli. Protože je to s telefonováním ale trochu složitější budeme si o něm povídat v další kapitole, která se jmenuje:

NE KAŽDÝ TUŠÍ, ŽE MOBILEM RUŠÍ

Docela by mě bavilo, kdybyste byli u nás doma dneska na snídani. Měli jsme vynikající kakaovou bábovku, takovou umí jenom moje máma, ale o to vůbec nejde. Všechno začalo docela normálně. Kousla jsem do bábovky a jako vždycky jsem vykřikla:

„Žjo, ta se ti fakt povedla, mami!“

„Je vynikající! Vážně skvě...“ přidal se táta, když mu najednou zazvonil mobil v kapse. Omylem začal do kapsy cpát bábovku, ale potom ji odhodil na stůl a konečně vylovil mobil a koktal do něj:

„To je bábovka? Ne?! To jste vy, šéfe? Promiňte, já vás slyším. Haló, šéfe, já vás neslyším!!!“

Potom prudce vstal a prodíral se k oknu. Přitom zvrhl můj hrnek s čajem a bráškovy vyrazil bábovku z ruky.

„Tati! Budu kvůli tobě hubenej!“ komentoval to Honza.

Já jsem se zvedla a šla jsem do svého pokoje.

„Klári, co bábovka,“ volala na mě máma.

„Byla skvělá, mami, fakt. Tedy, než mi ji táta polil čajem,“ usmála jsem se na ni a šla jsem dál.

„Jedna nepovedená snídaně ti snad náladu nezkaží, Klárko,“ řekl Mistr E a tvářil se ustaraně.

„Až na to, že takhle to u nás chodí každý den. Jen někdy nezvoní mobil tátovi, ale Honzíkovi nebo mámě,“ řekla jsem kapku našťvaně.

„Aha, to potom chápu. Ale představ si, že v Království Etikety...“

„Tam snad žádný mobily nemají!“ nevěřila jsem svým uším.

„To by ses divila,“ řekl Mistr E a já na to:

„Tak jo! Chci se divit!“

A už jsem letěla. Kam? Tu otázku nemyslíte vážně. Jasně, že do Království Etikety!

Samozřejmě mě nejdřív nikdo neviděl. Ale já jsem viděla všechno a moc dobře. Král Jarouš si nejdřív nadšeně prohlížel obyčejný trychtýř. Byl stejný jako ten, který používá vaše maminka, když přelévá malinovou šťávu do láhve. Vy nepřeléváte malinovou šťávu, protože žádnou nemáte? Aha, ale trychtýř nejspíš máte. A jestli nemáte ani ten, podívejte se na obrázek, ať vidíte, jak trychtýř (říká se mu taky nálevka) vypadá.

Když si král Jarouš trychtýř prohlédl, přiložil ho k uchu a řekl:

„Šeptněte ještě něco, drahá...“

A královna do svého trychtýře cosi zašeptala.

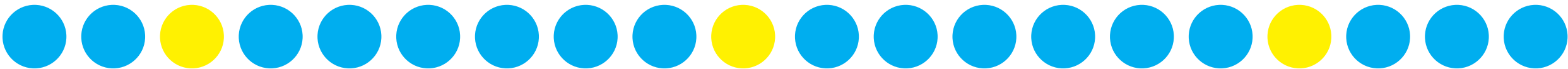
„Co??? Že mám rozvázaný svůj královský střevec?“

Král dal trychtýř od ucha, podíval se na svoje střevíce a hlasitě řekl:

„Neměla jste dávat zavazovačkám dovolenou. To byl nápad!“

Vtom se ozval silný zvuk zvonku.

Princ Jan, který do královské síně právě přicházel, dal svůj malý trychtýřek rychle k uchu.

„Čau, Juchoši! Už se sem ženeš? Bezva!“

„Co má být zase tohle,“ užasl král.

„Novinka, erpěčko, tedy rychlák přenosný. Vejde se do kapsy...“ vysvětloval princ, ale to už jeho rychlák přenosný zase zazvonil. Princ si ho dal k uchu, chvíli poslouchal a potom řekl:

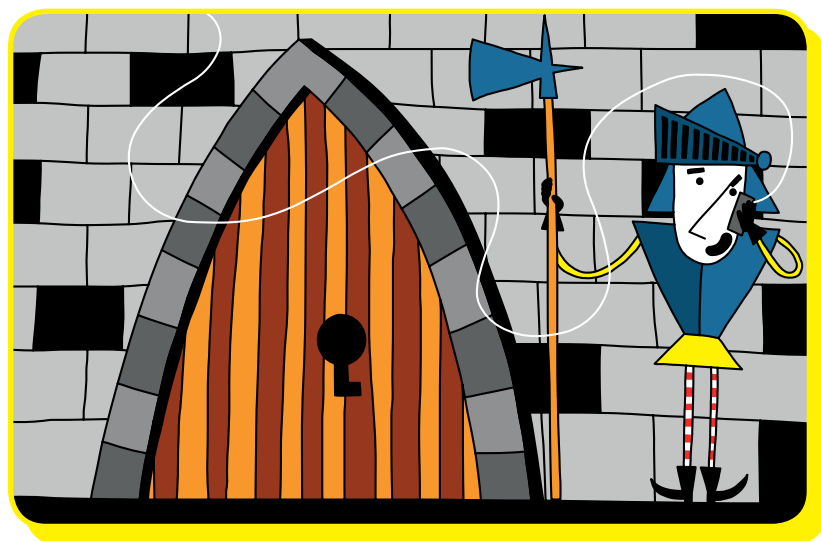
„Volá stráž od brány. Jde sem víla Adéla.“

Král se opět podivil:

„Stráže už mají taky rychláky? A že o tom nic nevíme!“

Královna mu položila jemně ruku na pravé koleno.

„To nic, Jaroušku, svět se mění. Jen to, že panovníci nic netuší, zůstává.“

Víla Adéla krátce na to opravdu přišla. Král rychle odložil trychtýř, vzal do ruky žezlo a vážným úředním hlasem se zeptal:

„Zahajujeme královské slyšení. Čeho si žádáš, vílo?“

Víla si vytáhla z kapsičky na své nadýchané sukýnce docela malinký trychtýřek a zavolala do něj:

„Adéla.“

Král myslel, že to říká jemu, a trochu se na ni obořil:

„To tady snad všichni víme, že se jmenuješ Adéla.“

Ale víla do trychtýřku zašveholila: „Držte se, holky,“ a potom se uculila na krále:

„To jsem říkala sestřičkám vílám. Zrovna utancovávají v borůvčí nějakýho houbaře.“

Král se zamračil, protože utancovávání houbařů moc neschvaloval. Ale než stačil něco říct, ozval se zvonek znovu a královna do svého trychtýře křičela:

„Co? Špatně slyším! Aha, ty jsi v houští! A co vaříš, Vařenice? Zemlbábu?!?“

A zase ostře zazvonil zvonek, to volal Juchoj Honzovi, že si zapomněl halapartnu, a hned další hlasitě zazvonění, to volali zase víly a další a další....

Král se chytil za hlavu a vykřikl:

„Tak dost! Vyhlášuji absolutní zákaz dorozumívání se! Nebo nevyhlášuji? Copak já vím? Jak mohu něco vědět, když jsme království, které nic neví!“

Královna mu položila ruku na levé koleno a něžně pronesla:

„Asi by to chtělo zavolat tu princezničku, vidíte, veličenstvo moje.“

Než král donesl trychtýř k ústům, objevila jsem se. Všechny jsem hezky pozdravila a řekla jsem:

„Naučit se, že při jídle držíme nůž v pravé a vidličku v levé ruce, je snadné. Zvládne to každý.“

Královna se na mě podívala:

„A volat rychlákem každý nezvládne?“

„To už tak snadné není. Při volání rychlákem, u nás mu říkáme mobil, nerozhodují ani tak přísná pravidla, jako takt.“

„Takt je něco jako taktovka, kterou mává dirigent?“ zeptala se víla.

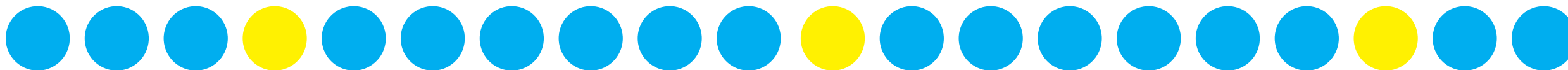
„Je to spíš cit pro to, co je vhodné a co ne. Při volání mobilem musíme myslet na to, abychom svým voláním ostatní neobtěžovali nebo neomezovali.“

Honzík se hned nafoukl.

„Ale my chceme být všichni ve spojení? Pořád! Nepřetržitě! To je normální, ne?“

„Měli byste vědět, že i já chci být s ostatními ve spojení,“ řekla jsem a princ Jan se obrátil na krále:

„Vidíš, tati! A ty pořád: Dost! Ticho!“

Bylo mi jasné, že svoje slova musím uvést na pravou míru.

„Já chci být s ostatními ve spojení, milý princí, ale ne pořád. Taky mám mobil, ale volám jen tehdy, když se to hodí.“

„A kdy se to hodí?“ zeptala se víla Adéla.

„Určitě ne při královské audienci,“ řekla jsem jí trochu přísně a král mě hned podpořil: „No přesně! Moje řeč!“

„Vy princezny jste děsné netýkavky,“ urazila se víla a já jsem viděla, že bych jí to měla trochu víc vysvětlit.

„Uvědom si, že když voláš odněkud, kde je víc lidí, tvoje volání se potom týká i jich.“

„Oni poslouchají? Drzouni! To pak třeba slyší tajnosti, které mám s rusalkou Dvořákovou!“ lekla se víla.

„A představ si, že je to ke všemu i ruší,“ dodala jsem ještě.

Král se hned přidal: „Mě ruší, když nás neustále prozvání ta čarodějnice. Je mi jedno, jestli vaří čočku nebo fazole!“

„A mě zase nezajímá, co zapomněl Juchoj. Určitě nedoslýchá, když na něj Honzík musí tolik křičet,“ rozčilovala se královna.

„Nemůžu za to, že mi Juchča pořád volá,“ bránil se Honza, a tak jsem mu poradila:

„Můžeš svůj rychlák nebo mobil jednoduše ztišit. Nebo vypnout úplně.“

„Nevypínám ho absolutně nikdy! A nikdy ho vypínat nebudu! To si pamatuj!“ odsekl princ.

„Ale jsou chvíle a místa, kde se mobil vypínat prostě musí. Nejlepší bude, když si něco zkusíme,“ řekla jsem a hned jsem Honzu poprosila, aby si kleknul před krále a Adélka, aby si klekla vedle něj. A měli svatbu, samozřejmě jako. Krále potěšilo, že může zase jednou oddávat a královna byla dojatá, i když to byla jenom hra.

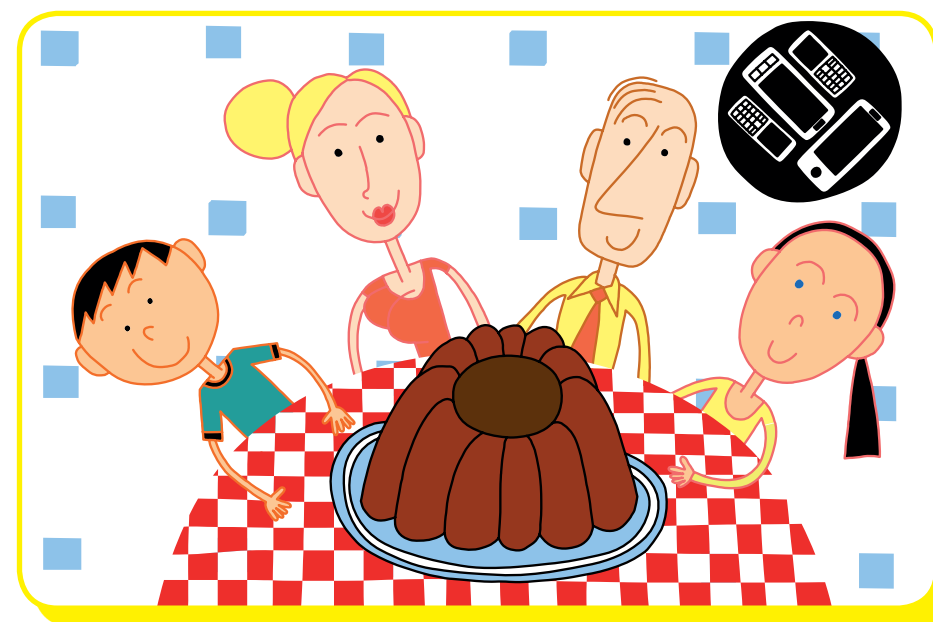
Ale když král řekl: „Princi Jane, bereš si zde přítomnou...“, ozval se zvonek a princ Jan zvedl trychtýř a zavolal do něj: „Juchoji, ty bláho, já se zrovna žením“.

A když se král potom zeptal: „Vílo Adélo, bereš si zde přítomného...“, zase zazvonil zvonek a Adélka do svého trychtýře zašveholila: „Čau, holky, to je prima, že voláte“. Potom král odložil žezlo a řekl zoufale: „Ale ne! Tohle přece není žádná svatba!“

Já jsem se na všechny usmála a řekla jsem:

„Teď jste to, doufám, všichni pochopili. Jsou místa, na kterých se volat nehodí nebo dokonce nesmí. Třeba v divadle, na koncertě, v kostele, na svatbě, na hřbitově...“

A když královna řekla: „My už ti rozumíme, Klárinko,“ a ostatní přikývli, věděla jsem, že se můžu vrátit domů.

Druhý den ráno jsme zase snídali. Máma upekla čerstvou bábovku, tentokrát oříškovou.

„Žjo, ta se ti fakt povedla, mami,“ řekla jsem a táta se přidal: „Je vynikající!“

A já jsem rychle, než někomu stačil zazvonit mobil, dodala:

„Víte co? Vypneme si teď všichni svoje mobily.“

„Proč? Děje se něco? Co když mi bude volat?“, vyděsil se tatínek.

„Juchča možná brnkne, kdy se sejdeme,“ lekl se Honzík, ale maminka mě podpořila. Já nevím, jestli jste si toho všimli, ale právě tohle mámy v důležitých chvílích skvěle dovedou.

„Myslím, že Klárka má pravdu. Já svůj mobil vypínám hned,“ řekla máma a ostatním nezbývalo, než aby si mobily vypnuli taky. A ocenila jsem, že je nezapnuli ani, když řešili můj skvělý testíček. Samozřejmě ho tu mám i pro vás.

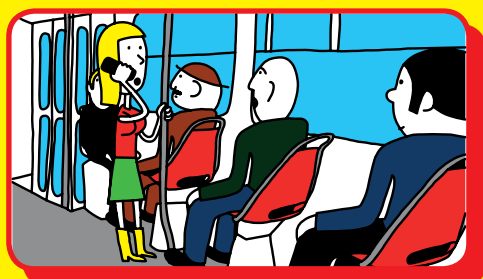
A B C

Otázka 1

Tatínek večeří. Co přitom dělá špatně?

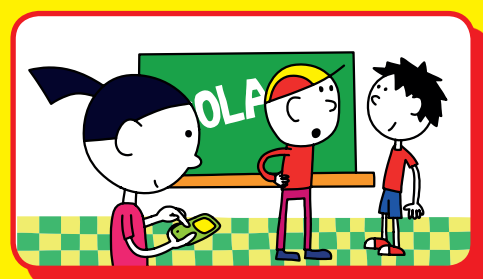
- a) Při jídle by neměl telefonovat.
- b) Všechno je v pořádku, táta je borec a zvládne všechno.
- c) Měl by si mobily položit na stůl a křičet do nich.

Otázka 2

Maminka telefonuje v tramvaji. Je to správné?

- a) Jasně, do toho nikomu nic není.
- b) Jistě, pokud mluví tiše a krátce.
- c) Ne, v tramvaji musíme mobil vypnout.

Otázka 3

Adélka píše ve škole o přestávce esemesku. Jakou dělá chybu?

- a) Měla to napsat při vyučování, teď je čas bavit se s kamarády.
- b) Má zavolat, esemesky píšou jen měkkoty.
- c) Nedělá chybu žádnou, takhle spolužáky neruší tím, co by do mobilu říkala.

100

Kde najdete správná řešení? Jako vždycky na konci kapitoly.

Můj tablet svítil, ale místo Mistra E na něm byl jen nějaký obrázek.

Nepomáhalo ani, když jsem volala. „Mistře! Mistře E! Kde jste? Slyšíte?“

Asi neslyšel, protože nepřicházel. Vzala jsem do ruky mobil, ale hned jsem si uvědomila, že nemám jeho číslo.

„Mistře! Ani zavolat vám nemůžu.“

Vtom jsem ho uslyšela:

„Dokonce mi nemůžeš ani napsat esemesku, vid’?“

„Konečně!“ neudržela jsem se, „Udělala jsem něco špatně?“

„Byla jsi skvělá! Chyby jsem se dnes dopustil já. Opozdil jsem se a to, pokud jde o etiketu, nebylo ode mne úplně v pořádku.“

„Jsem ráda, že i vy umíte někdy udělat nějakou chybu.“

„To umí každý, Klárko.“

A právě na tuhle větu Mistra E jsem si později ještě mnohokrát vzpomněla.

A nakonec ještě správné řešení Klářina skvělého testu:

Otázka 1 – správná odpověď je **A** – tatínek by neměl při jídle telefonovat, ostatním to může vadit.

Otázka 2 – správná odpověď je **B** – v tramvaji telefonovat můžeme, ale jen tiše a krátce.

Otázka 3 – správná odpověď je **C** – napsáním zprávy Adélka nikoho neruší.

101